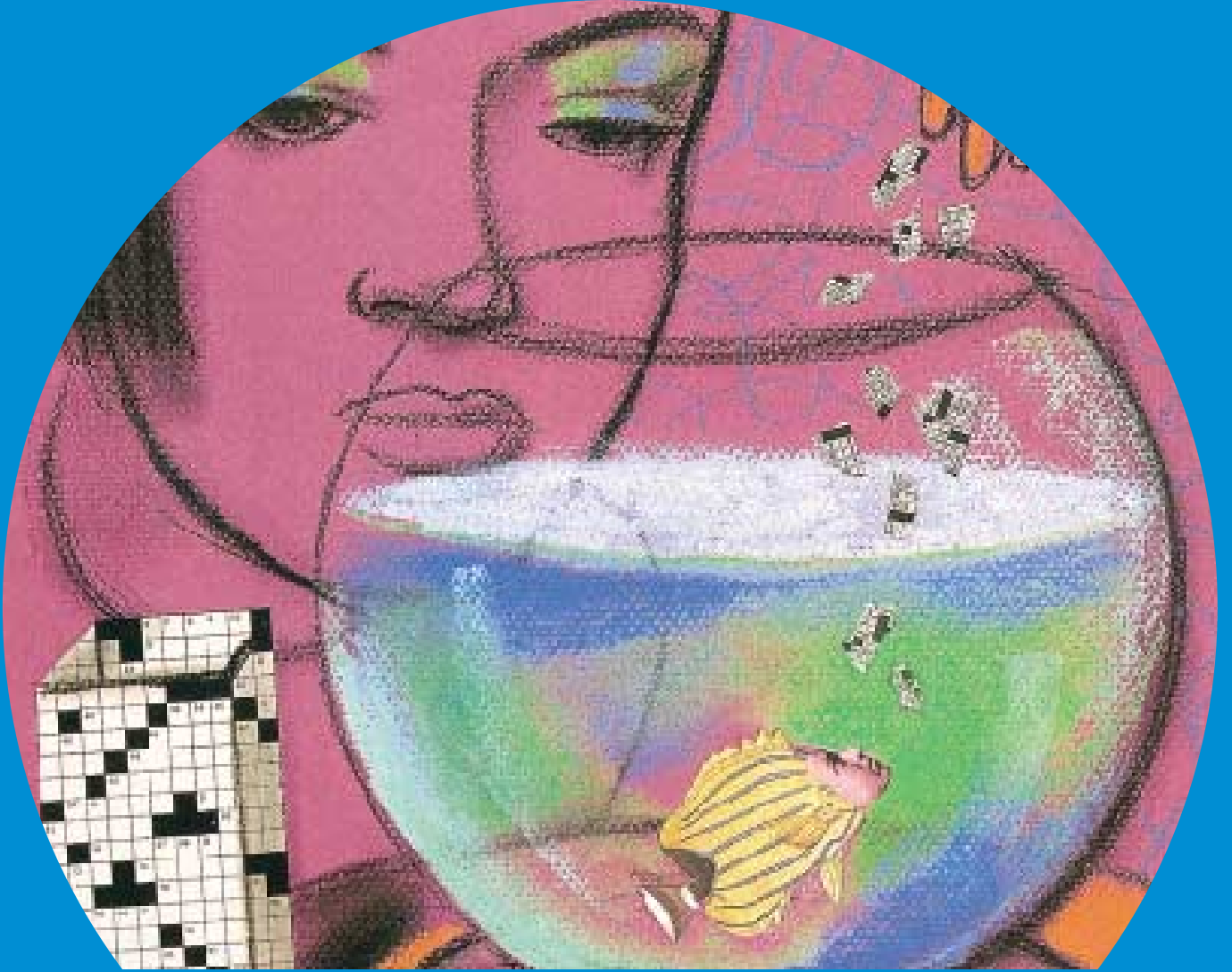

Bu sayımızda yine bir öykü yazmanızı istiyoruz. Bize göndereceğiniz öykülerden birini ya da birkaçını seçerek Haziran 2003 sayımızda yayımlayacağız. İlk olarak bu resmi inceleyin. Gördükleriniz neler düşündürüyor? Bunları bir öyküye dönüştürebilir misiniz? Şimdi yapmanız gereken, tasarladığınız öyküyü en güzel yazınızla bir kâğıda aktarıp bize göndermek.

A d r e s

TÜBİTAK Bilim Çocuk Dergisi Öyküleriniz...Şiirleriniz Köşesi/Atatürk Bulvarı/No: 221/06100/Kavaklıdere/Ankara

öyküleriniz şiiirleriniz

Fazi ve...

Bu haftasonu ailemle sinemaya gittik. "Müthiş, harika bir film" vb. sözler beni daha da etkiledi. Sabırsızlıkla filmin başlamasını bekledim. Nihayet başladı. Filmde şunlar anlatılıyordu: İnsanların çevreyi kirletmeleri, yeşili yok etmeleri, nükleer santraller, bitmeyen anlamsız savaşlar vb. nedeniyle dünya yaşanmaz hale gelir. Hiçbir canlı kalmaz. Milyonlarca yıldan beri süregelen yaşam korkunç bir şekilde yok olur, tükenir. Filmi ailece çok beğendik. Gerçek payı da vardı. "Bu film, bize sanki geleceğimizle ilgili mesajlar veriyor" dedim. Annem, "elimizdekilerin kıymetini bilmezsek her şey olabilir" dedi. Babam da doğrularak, "Havadan sudan bahanelerle savaşlar yapılıyor. Karalar, denizler ve havamız kirleniyor. Göz göre göre dünyamızın sonunu kendimiz hazırlıyoruz. Filmde bu, iyimser olarak son üç-dört bin yıl sonra gerçekleşiyor. Fakat, içinde bulunduğumuz gerçeklerle dünyamız bu sonla en fazla elli yıl sonra kucaklaşabilir." dedi. Film ve filmle ilgili görüşler beni çok tedirgin etmişti. Oysa, biz yarınlarımızın daha güzel ve mutlu olmasını istiyorduk. Doğayı bozmamaya, güzelleştirmeye çalışıyorduk. Belki basit gelebilir, ama anlatmadan geçemeyeceğim. Annemle ikimiz, sebze, meyve, mutfak artıklarını bahçemizde açtığımız çukurlara gömüyoruz. Doğadan aldığımızı doğaya zarar vermeden tekrar doğaya kazandırmak için. Akşam yemeğinden sonra televizyona bile bakmadan yattım. Kendim ve ailemin yapmak istediği güzel şeylerle, filmde izlediklerim arasında bir uçurum vardı. Kimsenin bize böyle bir felaketi yaşatmaya hakkı yoktu. Derken uyumuşum. Çok ilginç bir rüya gördüm. Rüyamda, ozon tabakasındaki delik büyüdü, bir yandan güneş ışınları dünyamızı yaktı, bir yandan yağmurlar sellere döndü, dağları aştı. Hiçbir canlı kalmadı. Yalnızca insanların yarattığı güçlü robotlar vardı. Yıllar geçti; adı "Fazi" olan robot, karanlıklar içinde özel kutusunda Edison'un yaptığı gramofonu buldu. Bu gramofonu dinledikçe dinledi. Ondan

hiç kopamadı. Ona aşık oldu. Gözü başka bir şey görmüyordu. Artık Fazi, gramofonu her dinlediğinde, o güzelim dünyamızı yeniden kurtarmak, eskisi gibi masmavi gökyüzünü, parlayan güneş ve kuş sesleriyle doldurmak istedi. "Ben robot olduğum halde bu gramofondaki yaşam seslerine hayranım. Bu güzel dünyayı bu hale getirenler, yazıklar olsun size!" diyordu. Fazi, yıllarca arkadaşlarıyla çalışarak eski dünyayı geri getirmeyi başardı. Uyandığımda ter içindeydim. Çok ilginç bir rüya değil mi? Keşke büyüklerimiz dünyamızın güzelliklerini görebilseler. Çünkü rüyamdaki gibi Fazi'ler karşımıza hiç çıkmayabilir. Fakat bugünden sonra hepimiz dünyamıza aşık birer Fazi olabiliriz.

Fazilet Çiltemek

Aydınlık İlköğretim Okulu/7-B/Ortaca/Muğla

Robot Köpek ve Gramofon

O gece çok uykum vardı. Olduğum yerde uykuya dalmışım. Çok acayip bir rüya gördüm. Rüyam şöyleydi: Ben bir ormanın içinde kaybolmuştum. Yürürken büyük bir ev çıktı karşıma. İçeriye yavaş yavaş ve korkarak girdim. Evin içinden anlaşılabilir bir ses geliyordu. Evin içi çok karanlıktı. Bir odada loş bir ışık yanıyordu. Odadan içeri yavaşça girdim. Gözlerime inanamıyordum. Bir robot köpek vardı odada. Robot köpeğin gözlerinden çıkan ışık, gramofonun içine yansıyor. Robot köpek beni gördü ve şöyle dedi: "Gel yanıma, korkma bir şey yapmam." Ben de yanına yaklaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm: "Sen de kimsin? Ne yapıyorsun burada?" dedim. Söylediğim bu sözden dolayı, robot köpek yüzüme dakikalarca bakarak (sanki bir şeyler söylemek ister gibi): "Görüyör musun şu gramofonu? Aramızdaki ilişkiyi görebiliyor musun?" dedi. Ben şaşkın bir şekilde: "Gramofonu görebiliyorum, ama aranızdaki ilişkiyi bir türlü göremedim" dedim. Robot köpek yüzüme bakarak "Aramızdaki ilişki şu: O eski bir gramofon, yani eskilere ait. Üzerinde eskilerin teknolojisini bulunduruyor. Bense, yeni teknolojilerle yapılmış bir robot köpeğim. Anladın mı şimdi teknoloji ne kadar gelişmiş? Aramızdaki ilişki bu işte, ikimiz de teknolojiyen yararlandık."

Rüyam devam edecekti ama, annem beni uykudan uyandırdı.

Erdem Kartal

Atatürk I.Ö.O/7-B/Saray/Tekirdağ